

— Това е язовецъ! добави Славчо, дѣдовѣтъ Генковъ другарѣ, който си помисли, че сега вече е неговъ редѣтъ да говори.

— Язовецъ ли? Хж, хж, бурсукъ де!... Зная и него!... Колко съмъ го гонилъ по нашата нива по Дълга-поляна!... Проклетото, голѣмъ врагъ е на папуритѣ. Всѣка година ги зяноса. Кога го настигнатъ кучетата, то лѣга на гърба си и се брани съ крака. Тѣлото му е като на свиня тлѣсто, ама не се яде!... Ами, Славчо, диви свини има ли тукъ? азъ досега не видѣхъ.

Отрицателенъ отговоръ.

— И тѣ сж лоши гадини.

Дѣдо Генко се взира да види добръ язовеца, но не можа. Пакъ и много не настоява за туй.

Нашитѣ естествоизпитатели трѣбваше да се махнатъ вече отгукъ: миризмата отъ прѣградкитѣ ставаше нетърпима. Тѣ приближиха до двѣ малки изкуствени езера, заградени съ тѣлена мръжа. Тукъ се намираше доста пълна колекция отъ разни водни птици — нашенски и чуждоземни — отъ всѣкакъвъ видъ, рѣстъ и перушина. Патици, водни кокошки и други пилета плуваха, гонѣха се, крѣкаха, гуркаха се въ разиграната вода да грабнатъ нѣщо за ядене и показваха жълтитѣ си ципести крака надъ нея, а други стоеха наоколо, пѣпрѣха пѣсъка или, подпрѣни на единъ кракъ, хладнокрѣвно наблюдаваха всичко; други пѣкъ, подвили глава подъ крило, спѣха крѣпко; бѣлоснѣжни лебеди, съ дълги извити въ обрѣчъ шии, гордо и мѣдро плуваха; едри пеликани, чудни птици, сжщо се носѣха бавно по водата, като нѣкоя каравела отъ Колумбово врѣме или венецианска гондола, а други едвамъ кретаха чо брѣга, или се отърсваха отъ водата и съ огромнитѣ си торбести жълто-червери човки оправяха мократа си розова перушина, или пѣкъ се мѣдрѣха и глупаво изгледваха наоколо.

Дѣдо Генко се взира въ всичко това, чуди се на всички, най-вече на огромнитѣ пеликани, особно когато другарѣтъ му каза, че тѣ се хранятъ съ риба, че ги има и въ България и че не се ядатъ, па отмина на прѣдъ съ дружината.